

In gesprek met: Joke v.d. Ende

Het tweede gesprek in deze serie heb ik gehouden met Joke van den Ende-Struijk (54 jaar, geboren in Rotterdam).

Joke die zondag 17 januari 2010 bevestigd werd als diaken heeft nu inmiddels een aantal maanden meegelopen in de diaconie.

Hieronder volgt een nadere kennismaking met haar.

De voordeur stond al open toen ik op mijn fiets op een avond aankwam in Schore. Samen met haar man Erwin woont Joke nu ongeveer een jaar in de Steenweg.

'We hebben er geen minuut spijt van dat we naar Schore zijn gekomen', begint Joke haar verhaal.

'Heerlijk rustig, weg van alle druktes, we wonen hier prima naar ons zin.'

'In 2005 hebben we deze woning gekocht, daarvoor woonden en werkten we in Den Haag. De tip om hier te komen wonen kwam eigenlijk van m'n vader, die hier in Zeeland op Noord-Beveland woont. Hij zei op een gegeven moment tegen ons: 'Op Zuid-Beveland in Schore staat zo'n type woning waar jullie het altijd over hebben. 'Maar het was op dat moment nog niet aan de orde. Toen we een paar weken later weer bij hem op bezoek waren zei hij opnieuw: 'Het huis staat er nog steeds hoor'. We zijn toen toch maar eens gaan kijken, en ja... dat moet je eigenlijk niet doen hè....'

Werkzaamheden in Den Haag

'Vorig jaar 1 februari zijn we gestopt met ons werk in Den Haag. We hadden daar een bedrijf met vier medewerkers in antieke meubelen, die we restaureerden en verkochten. We hebben veel gerestaureerd voor musea, particulieren en zelfs het Koninklijk Huis behoorde tot onze klantenkring. Ik deed de administratie, telefoon, verkoop en meer van dat soort dingen, terwijl Erwin de zaak runde.

Omdat geen van onze drie zonen belangstelling had om ermee verder te gaan hebben we de hele boel verkocht. Daar kwam bij dat we boven de zaak woonden, wat betekende dat we daar ook uit moesten en we hebben toen maar meteen besloten om Den Haag te verlaten.

Terugkijkend naar die tijd in Den Haag: we hadden daar nooit veel contact met de kerk, omdat we tij-

dens de weekends naar Erwins of naar mijn ouders gingen. De ouders van Erwin wonen in Zwartewaal, als we daar waren gingen we meestal met hen mee naar de kerk in die plaats. Dat is een heel plezierig en mooi kerkje.

Anders ging het in Den Haag, want daar woonden we in de buurt van de Kloosterkerk. Dat is zo'n grote ietwat onpersoonlijke kerk en omdat we toch bijna ieder weekend weg waren, gingen we daar bijna nooit naar toe.

Ik vind het belangrijk als je naar de kerk gaat, dat je dan een band met de mensen krijgt, zoals ik dat hier in onze gemeente ervaar. Toen we hier in Schore pas woonden gingen we wel eens naar de kerk, nog niet eens in Hansweert. Maar we kregen al snel door dat het een fijne kerk is met heel aardige mensen. Nou zo is dat gegroeid en in de loop van de tijd zijn we vaker gegaan en toen op een gegeven moment kwam Marianne (Verbeem) met de vraag of ik interesse zou hebben om in de diaconie zitting te nemen.

'Ik heb er wel even over moeten denken hoor', vervolgt Joke. 'Bovendien heb ik weinig ervaring in het kerkenwerk, maar omdat het diaconiewerk meer op het sociale vlak ligt, sprak me dat wel aan. Ik help graag mensen, als ik dat kan'.

De tijd die ik eraan besteed valt wel mee. We vergaderen meestal 1x per maand en dat doen we om beurten bij de leden thuis'.

Taken diaconie

'In de zondagse kerkdienst is het de taak van de diaconie om de goede doelen te noemen waarvoor gecollecteerd wordt, we hebben daar een rooster voor en het is natuurlijk belangrijk dat er wat informatie bij wordt gegeven.

De bloemen die wekelijks in de kerk staan worden door ons verzorgd. We hebben een lijst met gemeenteleden, of die nu naar de kerk komen of niet, dat maakt niet uit. Het zijn mensen die bij ons staan ingeschreven en die komen op een gegeven moment aan de beurt voor een bloemengroet van de gemeente. Oudere gemeenteleden die jarig zijn of een kroonjaar hebben, of na een ziekenhuisopname weer thuis zijn, komen ook in aanmerking voor zo'n bos bloemen.

Hoe zo'n uitwerking van een bloemengroet kan

zijn heb ik zelf aan den lijve meege-
maakt. Het is weer al een tijdje
geleden, ik zat toen nog niet in de
diaconie. Onze oudste zoon woont in
Thailand en hij en zijn vrouw kregen
een zoon, onze eerste kleinzoon.
We zaten 's zondags in de kerk, toen
er afgeroepen werd: 'De bloemen van
deze dienst gaan naar familie Van
den Ende vanwege het heuglijke feit
van de geboorte van een kleinzoon in
Thailand.' Nou.... dat vond ik helemaal
geweldig, toen ik dat zo hoorde.
De mensen leven hier zo met je mee!

'Speciale taken in de diaconie heb ik
(nog) niet. Wel wil ik met Marijke
Feijen hulp gaan bieden namens de kerk aan ge-
zinnen in onze dorpen die in de problemen zitten.
Enerzijds kan geld een uitkomst zijn, anderzijds kan
een voedselpakket of een tas met levensmiddelen
gericht op de kinderen een effectief middel zijn.
Ik ben een tijdje geleden bij een avond van de Ge-
meente Reimerswaal geweest in Yerseke. Dat ging
over schuldhulpsanering. Daar was ik met mensen
uit andere kerken en kregen we informatie over de
problematiek die mensen hebben als ze met schul-
den in aanraking komen. Heel interessant was dat.'

'Ook zijn we actief als er een culturele avond in de
Schoorse kerk gepland staat. We helpen dan met
koffieschenken, opruimen en dat soort dingen.
Vergeet ook niet het Paasontbijt te vermelden, dat
organiseren we ook. We doen de boodschappen en
zorgen dat het er gezellig uit ziet. Dit jaar was de
belangstelling wel heel erg groot, de consistorie in
Hansweert zat tjokvol'.

Pentekening Schoorse kerk

Tijdens het afscheid nemen van de fam. Van den
Ende zag ik nog een mooie pentekening van de
kerk van Schore aan de muur hangen. 'Ja,' zei Er-
win: 'Die hebben we van een vriend van ons gekre-
gen. Die is altijd op zoek naar schilderijstjes en
had deze gevonden in de Zeelandhallen. Toen hij
ermee aankwam zei hij: 'Dit is iets voor Joke. Na
wat beter gekeken te hebben zagen we dat het een
tekening was van de bekende Zeeuwse tekenaar
Piet Pons uit 1976. We hebben de tekening gelijk
een mooi plekje gegeven.'

'Er is weer al een half jaar voorbij, sinds de beves-
tiging in januari', vertelt Joke tot slot. 'Wat gaat de
tijd snel hè.

Als ik nog terugdenk aan die dienst, het was toen
zo druk. Een heleboel mensen hebben me na de
dienst welgemeend gefeliciteerd, veel kaartjes heb
ik toen gekregen, ook nog een zelfgemaakt cadeau-
tje en ik ben later nog gebeld door iemand die zei:
'Ik was in de kerk toen niet aanwezig, maar ik wil
je toch nog even feliciteren.' Nou dat is toch gewel-
dig, de mensen leven zo met je mee, daar wil ik het
graag allemaal voor doen.'

Jaap Janse

16 juni 2010

